

עמת 49707-09-24 - דניאל ברקו נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

עמ"ת 49707-09-24

לפני: כבוד השופטת דפנה ברק-ארז

העורר: דניאל ברקו
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-
לוד מיום 20.8.2024 במ"ת 18457-07-24
שניתנה על-ידי כבוד השופט הבכיר י' שפסר
כ' באלול התשפ"ד (23 ספטמבר 2024)

תאריך הישיבה: עו"ד יצחק פרדמן
בשם העורר:
בשם המשיבה:

החלטה

1. בפני ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 20.8.2024 (מ"ת 18457-07-24, השופט הבכיר י' שפסר). בית המשפט המחוזי הורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים בעניינו.

2. ביום 8.7.2024 הוגש לבית המשפט המחוזי כתב אישום נגד העורר. לפי העובדות המתוארות בכתב האישום, ביום 25.6.2024 נהג העורר באופנועו כשבאמתחתו שלושה רימוני הלם, ולאחר מכן העבירם לרכבו והחזיקם שם עד למעצרו ביום 27.6.2024. במקביל, החזיק העורר בביתו ששה כדורי אקדח. בגין כך יוחסו לעורר עבירות של נשיאת והובלת נשק לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק העונשין התשל"ז-1977 ושל החזקת נשק לפי סעיף 144(א) רישא וסיפא לחוק זה.

3. עם הגשת כתב האישום הוגשה גם בקשה למעצרו עד לתום ההליכים. בבקשה נטען כי יש בידי המדינה ראיות לכאורה להוכחת המיוחס לעורר בכתב האישום. כן נטען בה כי קמות בעניינו של העורר

עילות מסוכנות סטטוטוריות בהתאם לסעיפים 21(א)(1)(ב) ו-21(א)(1)(ג)(2) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996. המדינה הדגישה כי מעבר למסוכנות הסטטוטוריות הנובעת מהעבירות המיוחסות לעורר בכתב האישום, מסוכנותו נלמדת גם מכמות הנשק שהחזיק ומטיבו, כמו גם מכך שכוונותיו ביחס לנשק כלל אינן ברורות. בנוסף צוין כי בעברו של העורר הרשעה אחת משנת 2018 בעבירת סיוע לשוחד בגינה ריצה עבודות שירות.

4. ביום 17.7.2024 התקיים דיון בפני בית המשפט המחוזי (השופטת א' פינק), במסגרתו הסכים העורר לקיומן של ראיות לכאורה, אך ביקש לשחררו לחלופת מעצר אף מבלי לקבל תסקיר משירות המבחן בטענה של היעדר מסוכנות בהתבסס על גרסתו לאירועים. בהקשר זה טען העורר כי מצא את רימוני הרסס ושם אותם בתא המטען של המכונית באופן זמני בלבד, וכי התכוון למסור אותם למשטרה אך לא הספיק לעשות כן. העורר הטעים עוד כי הוא אדם נורמטיבי שזהו מעצרו הראשון. בתום הדיון הורה בית המשפט המחוזי על הגשת תסקיר מעצר בעניינו של העורר.

5. ביום 11.8.2024 הגיש שירות המבחן את התסקיר מטעמו. בתסקיר צוין כי העורר נטה להתייחסות "הגנתית ומצמצמת" ביחס לעבירות המיוחסות לו והפגין קושי להתבונן באופן מעמיק יותר בנסיבות העומדות בבסיס התנהלותו ובפוטנציאל הסיכון הגלום בה. עוד פורט, שקיים פער בין האופן שבו העורר תיאר את התפתחות הדברים לבין המעשים המיוחסים לו. שירות המבחן התרשם כי המפקחים שהוצעו מבינים את הנדרש מהם במסגרת הפיקוח, וכי "יהיה בכוחם, בטווח הזמן הקצר, להציב ל[עורר] גבולות". אולם, בשים לב להסתייגויות שתוארו, הציע שירות המבחן להוסיף מערך פיקוח חיצוני נוסף אשר ירתיע את העורר מהפרת תנאי המעצר.

6. בדיון שהתקיים בבית המשפט המחוזי ביום 14.8.2024 התנגדה באת-כוחה של המדינה לשחררו של העורר לחלופת מעצר ואף להעברתו למעצר בפיקוח אלקטרוני. באת-כוחה של המדינה טענה כי התסקיר מגלה מסוכנות בינונית-גבוהה ביחס לעורר, וכי מדובר בעבירות נשק, אשר בהן הכלל הוא הותרת הנאשם במעצר עד לתום ההליכים. לעומתה, באת-כוחו של העורר סמכה את ידיה על המלצתו של שירות המבחן וטענה כי יש להורות על שחרורו לחלופת מעצר בבית הוריו המצוי במקום מרוחק ממקום ביצוע העבירות המיוחסות לו. כן נטען כי יש לתת משקל ממשי להתרשמותו החיובית של שירות המבחן מהמפקחים המוצעים.

7. ביום 20.8.2024 בית המשפט המחוזי הורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים. בית המשפט המחוזי קבע כי בהתחשב בכך שגרסתו של העורר ביחס לאירועים המתוארים בכתב האישום היא תמוהה, ובה "רב הנסתר על הגלוי", ועל רקע החשש לקיומם של קשרים שוליים, לא ניתן לאיין את מסוכנותו באמצעות חלופת מעצר או מעצר בפיקוח אלקטרוני. עוד נקבע כי הנטל להוכיח שניתן לאיין את המסוכנות ביחס לעבירות נשק מוטל על הנאשמים בעבירות אלו, וכי העורר לא עמד בו. על כן,

וחרף המלצת שירות המבחן, קבע בית המשפט המחוזי כי העורר יישאר במעצר עד תום ההליכים מאחורי סורג ובריה.

8. הערר שבפני מכוון כלפי החלטה זו. לטענת העורר, אין די בדחיית גרסתו של נאשם כדי להוביל למעצרו. עוד סבור העורר שאין לראות בתסקיר שהוגש בעניינו משום "תסקיר שלילי", וכי יש לתת משקל להמלצה שנכללה בו כמו גם לאיכותם של המפקחים.

9. הערר נדון בפני ביום 23.9.2024. באת-כוחו של העורר חזרה על גרסתו שלפיה הוא התכוון למסור את הרימונים למשטרה. כמו כן היא השליכה יהבה על התסקיר ועל האמור בו ביחס למפקחים. מנגד, באת-כוח המדינה טענה כי דין הערר להידחות. בהקשר זה צוין כי גרסתו של העורר היא תמוהה, בהתחשב בכך שהרימונים נמצאו בחיפוש, והעורר לא הפנה בעצמו את המשטרה אליהם באותו מעמד. כמו כן נטען כי אין לראות בעורר מי שעברו הפלילי "נקי" וכי יש מקום לייחס משקל למסוכנות בעבירות נשק, ולא כל שכן כאשר מדובר ברימוני רסס, שלהם פוטנציאל סכנה מובהק במיוחד.

10. לאחר ששקלתי את הדברים אני סבורה כי לא נמצא בסיס לסטות בעניין זה מן הכלל ביחס לעבירות נשק, לפיו ברירת-המחדל היא הותרתו של הנאשם במעצר מאחורי סורג ובריה (ראו: בש"פ 4289/18 סיאד נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (17.6.2018); בש"פ 1040/20 סעיד נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (1.3.2020)). אכן, קיימים חריגים לכך, ובאת-כוחו של העורר הצביעה על מקרים שבהם בית משפט זה סטה מן הכלל האמור. אולם, אינני סבורה כי המקרה דנן נמנה על אחד מן המקרים החריגים המצדיקים סטיה מן הכלל האמור. לא למותר לציין כי סוג הנשק שמדובר בו בעניין זה, רימוני רסס, הינו קטלני ביותר ונמצא ברף הגבוה מבחינת מידת מסוכנותו. עוד אציין כי לכאורה גרסתו של העורר אינה עולה בקנה אחד עם העובדה שלא מסר את הרימונים למשטרה אף בשעה שכבר החל החיפוש ברכבו ובביתו. בשל כך, איני סבורה כי עלה בידי העורר להוכיח כי ניתן לסטות בשלב זה מן הכלל של מעצר מאחורי סורג ובריה לצורך איון מסוכנותו.

11. סוף דבר: הערר נדחה.

ניתנה היום, י"ב תשרי תשפ"ה (14 אוקטובר 2024).

דפנה ברק-ארז
שופטת